

Arrest

nr. 68 292 van 11 oktober 2011
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Indiase nationaliteit te zijn, op 28 juni 2011 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 15 juni 2011.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 24 augustus 2011 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 28 september 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. VAN ISACKER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat H. CILINGIR verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché S. DUPONT, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1.1. Verzoeker, die volgens zijn verklaringen België binnenkwam op 1 januari 2000, verklaart er zich op 15 maart 2011 vluchteling.

1.2. De commissaris-generaal weigert aan verzoeker de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus bij beslissing van 15 juni 2011, aangetekend verstuurd op dezelfde dag.

1.3. De bestreden beslissing geeft de feiten als volgt weer:

“U verklaart een sikh te zijn met de Indische nationaliteit en geboren te zijn op 7 september 1957 in de Haryana deelstaat, Kurukshetra district, Pehowa stad, Dowana dorp. U was eigenaar van uw eigen huis in de velden. Vier terroristen kwamen 's nachts naar uw huis om te eten. Toen eerste minister B.S. vermoord werd, heeft iemand aan de politie verteld dat de terroristen bij u thuis kwamen. De politie heeft u daarom vier à vijf keer gearresteerd. Ze beschuldigden u van wapenbezit en doorzochten uw huis. Telkens werd u 's avonds opgepakt en 's ochtends weer vrijgelaten. De dorpsleider kwam met anderen tussenbeide om u vrij te krijgen via omkoping. Dan heeft u een paspoort laten maken en in 2000 vloog u

uit Delhi weg. U verklaart naar België gekomen te zijn in 2000. Twee à vier dagen nadat u hier was, reed u mee met mensen die u niet kent. Jullie kregen een ongeval waardoor u drie maanden in het ziekenhuis van Tienen zou verbleven hebben. U verklaart asiel aangevraagd te hebben in 2000 maar beweert gek geworden te zijn van de medicijnen die u moest nemen. Sindsdien zwerft u rond in België. Uw gezondheid was beter geworden en iemand raadde u aan om asiel aan te vragen en zo verklaart u zich vluchteling op 15 maart 2011. U stelt nog steeds gezondheidsproblemen te ondervinden door het ongeval van een decennium geleden."

Verzoeker betwist dit feitenrelaas niet.

1.4. De bestreden beslissing stelt dat verzoeker er niet in geslaagd is aannemelijk te maken dat hij een gegronde vrees heeft voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin of dat hij een reëel risico loopt op ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. De beslissing berust op volgende gronden:

- verzoeker kan geen enkel origineel begin van bewijs neerleggen omtrent zijn identiteit of nationaliteit;
- verzoeker maakt noch middels documenten noch middels coherente en verifieerbare verklaringen zijn reisweg noch verblijf in België sinds 2000 aannemelijk;
- verzoeker slaagt er niet in zijn uitermate laattijdige asielaanvraag te rechtvaardigen;
- door het gebrek aan initiatief gedurende tien jaar om recente informatie te vergaren ter staving van de door hem geschetste vrees en gezien het gebrek aan bewijsstukken aangaande het ingeroepen asielerlaas slaagt verzoeker er in het geheel niet in om de beweerde vrees aannemelijk te maken.

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een eerste middel beroept verzoeker zich op een schending van de artikelen 2 en 3 van de wet motivering bestuurshandelingen, de algemene motiveringsplicht, het zorgvuldigheids- en het redelijkheidsbeginsel en artikel 62 van de vreemdelingenwet.

Verzoeker stelt dat de commissaris-generaal geen rekening heeft gehouden met objectieve elementen en algemeen gekende feiten waardoor de zorgvuldigheidsplicht zou zijn geschonden. Verzoeker meent dat er een gedeelde bewijslast bestaat tussen de asielzoeker en de asielinstanties die over zijn aanvraag moeten oordelen. Het Commissariaat-generaal heeft volgens verzoeker als enige een zekere 'onderzoeksplicht'. Verzoeker meent aan zijn bewijslast, die volgens hem plaats laat voor kleine contradicties over niet doorslaggevende details, te hebben voldaan gelet op zijn coherent en geloofwaardig relaas en heeft volgens hem 'in de mate van het mogelijke' bewijzen aangebracht van de feiten die hij aanhaalt. Verzoeker vraagt dan ook dat hem het voordeel van de twijfel wordt toegekend.

In een tweede middel beroept verzoeker zich op een schending van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, de materiële en formele motiveringsplicht en het zorgvuldigheidsbeginsel als beginselen van behoorlijk bestuur.

Verzoeker stelt zonder meer bij terugkeer naar zijn land een reëel risico op schade te lopen. Verzoeker acht de zorgvuldigheidsplicht en motiveringsverplichting geschonden door de bestreden beslissing door niet bij hem persoonlijk en direct inlichtingen te hebben ingewonnen of hem in de gelegenheid te hebben gesteld stukken over te leggen die zijn relaas zouden geloofwaardig hebben gemaakt.

2.2. In de mate dat de verzoekende partij naast een schending van de materiële motiveringsplicht een schending van de formele motiveringsplicht met verwijzing naar artikel 62 van de vreemdelingenwet en (de artikelen 2 en 3 van) de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen opwerpt, wijst de Raad erop dat het tegelijk aanvoeren van de schending van de formele en de materiële motiveringsplicht niet mogelijk is. Een gebrek aan deugdelijke formele motivering maakt het de verzoekende partijen immers onmogelijk om uit te maken of de materiële motiveringsplicht geschonden is (cf. RvS 14 juli 2004, nr. 133.900). Derhalve dient vastgesteld dat, ofschoon verzoeker een schending van de formele motiveringsplicht opwerpt, uit het feit dat hij tevens de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert, blijkt dat hij de motieven die aan de grondslag van de bestreden beslissingen liggen, kent doch betwist dat deze motieven de bestreden beslissingen kunnen dragen. Het middel dient derhalve uitsluitend vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht behandeld te worden.

2.3. De asielaanvraag van verzoeker werd door de bestreden beslissing afgewezen op grond van de vaststelling dat (i) verzoeker geen enkel origineel begin van bewijs kan neerleggen omtrent zijn identiteit of nationaliteit, (ii) verzoeker noch middels documenten noch middels coherente en verifieerbare

verklaringen zijn reisweg of verblijf in België sinds 2000 aannemelijk maakt, (iii) verzoeker er niet in slaagt zijn uitermate laattijdige asielaanvraag te rechtvaardigen, (iv) door zijn gebrek aan initiatief om gedurende tien jaar recente informatie te vergaren over zijn situatie en het gebrek aan bewijsstukken aangaande het ingeroepen asielrelaas slaagt verzoeker er niet in om de door hem ingeroepen vrees of het reëel risico op ernstige schade aannemelijk te maken.

De Raad stelt vast dat verzoeker zelfs geen poging onderneemt om de motieven van de bestreden beslissing te weerleggen of te ontkrachten. Verzoeker beperkt zich tot theoretische overwegingen maar blijft in gebreke om de motieven van de bestreden beslissing die steun vinden in het administratief dossier en op omstandige wijze zijn uitgewerkt met concrete argumenten in een ander daglicht te stellen. De Raad sluit zich dan ook aan bij de motivering van de bestreden beslissing.

2.4. In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van de verzoekende partij geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A(2), van het vluchtelingenverdrag juncto artikel 48/3 van de vreemdelingenwet noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet in aanmerking worden genomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op elf oktober tweeduizend en elf door:

mevr. A. VAN ISACKER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. ROSIER,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. ROSIER

A. VAN ISACKER